

Arrest

nr. 240 794 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2020 wordt ten aanzien van verzoekende partij beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELR AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): Z. (..)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Chassavyurt

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

+ dochter K. Z. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx), van Russische nationaliteit

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewoont het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter dd. 15.12.2015, in functie van haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit, Y. B. (..)(RR: xxxxxxxxxxxx), met wie zij op 08.02.2016 in het huwelijksbootje stapte. Uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene en haar kinderen niet meer gezamenlijk gevestigd zijn met de referentiepersoon. Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van dezelfde wet dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Daartoe werd betrokkene op 13.01.2019 per brief uitgenodigd haar situatie toe te lichten. Deze brief werd haar betekend op 28.08.2019. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 13.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene van 2009 tot en met 2012 leefloon heeft ontvangen tbv € 30 883,87 en bijbehorende bijlage

- Attest OCMW Antwerpen dd. 12.09.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in de afgelopen 12 maanden geen leefloon, medische waarborgen of huurwaarborg kreeg van het OCMW Antwerpen.

- Verklaring lidmaatschap CM op naam van betrokkene en de drie kinderen, dd. 12.09.2019

- Attesten schoolbezoek dd. 10.09.2019 op naam van C. M. (..) en K. I. (..), en dd. 13.09.2019 op naam van K. Z. (..)

- Brief dd. 12.09.2019 van Het Poetsbureau – Transformics BVBA waar zij tot op heden tewerkgesteld is, arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tot 31.12.2018 en arbeidsovereenkomst dd. 05.10.2018, bijbehorende bijlage dd. 01.07.2019 bij arbeidsovereenkomst van 01.01.2019 en bijlage mbt maaltijdcheques, alsook loonfiches

- Begeleidend schrijven van mevrouw dd. 16.09.2019. Echter legt zij niets voor waaruit eveneens effectief kan blijken dat er wel degelijk nog een minimum aan relatie is met haar Belgische echtgenoot. Uit de loonfiches die mevrouw voorlegt blijkt echter dat ook daar "wettelijk gescheiden" staat. Het strookt niet met elkaar dat mevrouw een andere burgerlijke status opgeeft aan haar werk, als zij daadwerkelijk nog een huwelijksleven met haar echtgenoot wil en er dus wel degelijk nog een minimum aan relatie zou zijn tussen de twee.

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Er is slechts gezamenlijke vestiging met referentiepersoon van 15.12.2015 (bijlage 19ter) tot 7.11.2016. Sindsdien leven zij dus feitelijk gescheiden: referentiepersoon was immers gedetineerd in de gevangenis van Antwerpen vanaf 7.11.2016, en hij is erna op 20.06.2017 op een ander adres gaan wonen dan mevrouw en de kinderen; betrokkenen zijn dus niet meer samen gevestigd geweest sinds deze detentie. Er kan dus geenszins gesteld worden dat betrokkene aan voormelde uitzonderingsvoorwaarde voldoet gelet er geen sprake is van 3 jaar gezamenlijk vestiging met referentiepersoon waarvan minstens één in het Rijk.

Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt door betrokkene evenwel betwist, maar zij legt niets ter staving van haar verklaring voor. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan louter het begeleidend schrijven van mevrouw niet als afdoende bewijs worden aangenomen. Als zij daadwerkelijk nog steeds een partnerrelatie onderhouden, zou toch kunnen verwacht worden dat betrokkene meer kan voorleggen dan louter een zelfgeschreven brief (foto's, verklaring van meneer, ...). Verder blijkt zij op haar werk wel doorgegeven te hebben dat zij wettelijk gescheiden zou zijn, hetgeen niet strookt met wat betrokkene in het kader van het onderzoek voorhoudt. Het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat er geen gezinscel meer is, en er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar echtgenoot. Louter dit element rechtvaardigt de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen

sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn gelet de feitelijke scheiding en gelet mevrouw nergens aantoont dat er wél nog sprake zou zijn van enige vorm van relatie/gezin.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, daaromtrent wordt niets voorgelegd, noch kan iets in die zin blijken uit het dossier. Deze uitzonderingsgrond lijkt evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld (geweest) te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. Betrokkene is evenwel in 2006 naar België gereisd en heeft sindsdien allerhande aanvragen ingediend (asiel, regularisatieaanvragen, aanvraag gezinshereniging), de welke allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden, ook niet toen betrokkene tegen de beslissingen beroep aantekende bij de RVV. Betrokkene kreeg verder meermaals het bevel om het grondgebied te verlaten, en kreeg zelfs een inreisverbod opgelegd. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf of uit het naast zich neerleggen van al deze voormelde beslissingen. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 15.12.2015, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Uit de asielaanvragen van betrokkene blijkt alvast dat er nog ooms en tantes verspreid in het land van herkomst wonen, alsook dat betrokkene nog een broer heeft aldaar. Gelet zij niet aannemelijk kon maken bij haar asielaanvragen dat er in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, lijkt ook dit heden geen element dat het nemen van deze beslissing kan belemmeren. Dat betrokkene haar zus verdwenen is en haar moeder en vader inmiddels zijn overleden, is absoluut een harde noot om kraken. Echter houden deze elementen niet in dat er daarmee geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in

het land van herkomst zouden wonen en betrokkene en haar kinderen er dus niet op een sociaal netwerk zouden kunnen terugvallen. Betrokkene heeft immers jarenlang in het land van herkomst verbleven en is er opgegroeid. Zowel betrokkene als de kinderen hebben allen de Russische nationaliteit. Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan zij de nationaliteit dragen en waar zij nog steeds familie wonen heeft.

Voor wat de sociale of culturele integratie betreft wordt een verklaring van lidmaatschap CM op naam van betrokkene en haar kinderen dd. 12.09.2019 voorgelegd en attesten schoolbezoek van de kinderen. Verder blijkt uit het dossier dat mevrouw Nederlandse lessen heeft gevolgd in de periode dat ze in illegaal verblijf in het land was. Het hebben van een ziektekostenverzekering en het volgen van Nederlandse lessen in België is echter verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Eveneens geldt er een leerplicht en het recht op onderwijs in België absoluut, ook voor kindjes in illegaal verblijf. Bovendien wordt er niet aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in herkomstland. Dat de kindjes reeds sinds 1.09.2009 schoollopen, wat uit het dossier kan blijken, gaat terug op de reeds eerder aangehaalde leerplicht in België. De integratie ten gevolge daarvan en de integratie van mevrouw zijn aldus grotendeels te wijten aan het gegeven dat mevrouw jarenlang alle beslissingen in haar dossier naast zich neerlegde. DVZ kan enkel de jaren in rekening brengen vanaf de verblijfsaanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid. Al deze elementen kunnen bijgevolg geen bijzondere mate van integratie aantonen in België, in de zin dat het een beëindiging kan in de weg zou kunnen staan. Uit het geheel van de stukken is het dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Betrokkene is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in ook dit element in het voordeel van betrokkene dus zou worden bekeken – heeft er 32 jaar verbleven.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, gelet op eerder vermelde elementen en behoudens bewijs van het tegendeel, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Mevrouw heeft 1 minderjarige Russische dochter, zijnde K. Z. (..) (RR: xxxxxxxxx) dewelke eveneens het verblijfsrecht verkreeg op basis van referentiepersoon en houder is van de F-kaart. Zij is ook pleegouder van 2 minderjarige Russische kinderen, K. I. (..) (RR: xxxxxxxxxxxxx) en K. M. (..) (RR: xxxxxxxxx), beiden houder A-kaart. Voor wat het kindje K. Z. (..) (RR: xxxxxxxxx) betreft, zij verblijft pas in het Rijk sinds 2008. Het is aangewezen dat zij haar moeder volgt, het is immers niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden. Zodoende is er van een verbreking van de familiale banden ook geen sprake. Nergens uit het dossier of uit de voorgelegde stukken in het kader van dit onderzoek, kan blijken dat het kind nog enig contact of banden zou onderhouden met haar Belgische stiefvader.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen, noch voor betrokkene, noch voor de minderjarige kindjes.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 42quater, §1, 4° Vw. schending artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig

deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht; schending van art. 42quater §1, 4° Vw. en 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De voorwaarden die de wet stelt aan een gezinshereniging op basis van artikel 42quater §1 Vw. zijn de volgende: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan et verblijf houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker legde de nodige documenten voor:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 13 sept. 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij van 2009 t.e.m. 2012 leefloon heeft ontvangen t.b.v. €30.883,87 en bijhorende bijlage
- Attest OCMW Antwerpen dd. 12 sept. 2019 waaruit blijkt dat verzoekende partij in de afgelopen 12 maanden geen leefloon, medische waarborgen of huurwaarborg kreeg van OCMW Antwerpen
- Verklaring lidmaatschap CM op naam ver zoekende partij en de drie kinderen dd. 12 sept. 2019
- Attesten schoolbezoek dd. 10 sept. 2019 op naam van C. M. (..) en K. I. (..) en dd. 13 sept. 2019 op naam van K. Z. (..)
- Brief dd. 12 sept. 2019 van het Poetsbureau - Transformics bvba waar zij tot op heden tewerkgesteld is, arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tot 31 dec. 2018 en arbeidsovereenkomst dd. 5 okt. 2018, bijhorende bijlage dd. 1 juli 2019 bij arbeidsovereenkomst van 1 januari 2019 en bijlage m.b.t. maaltijdcheques, alsook loonfiches
- Begeleidend schrijven van mevrouw dd. 16 sept. 2019

Op basis van deze documenten is het dus duidelijk dat het verblijfrecht van verzoekende partij niet kan worden ingetrokken.

Evenwel nam de staatssecretaris de volgende beslissing:

"Betrokkene bekam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter dd. 15.12.2015, in functie c-van haar wettelijk samenwonende partner van Belgische nationaliteit, Y. B. (..) (xxxxxxxxxx), met wie zij op 08.02.2016 in het huwelijksbootje stapte. Uit de gegevens van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene en haar kinderen niet meer gezamenlijk gevestigd zijn met e referentiepersoon. Vandaar dat overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 er een einde kan gesteld worden aan het verblijfrecht van betrokkene.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen, noch voor betrokkene, noch voor de minderjarige kindjes.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Verzoeker voldoet evenwel aan de criteria zoals bepaald in artikel 42quater §1, 4° Vw., zodat de weigering van de aanvraag van verzoeker manifest ingaat tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekende partij heeft uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater §1 ingeroepen, doch de Staatssecretaris stelt dat deze niet van toepassing zijn.

De Staatssecretaris miskent hierbij de bewijswaarde van de door verzoekende partij aangehaalde argumenten en ondersteunende stukken.

Verzoekende partij heeft werk. Hiervan wordt door de Staatssecretaris gesteld dat dit een positief element is. Verzoekende partij voorziet door arbeid in haar bestaansmiddelen, doch ook haar kinderen zijn afhankelijk van dit inkomen. Het hebben van werk is wel degelijk een element van integratie en bewijst dat verzoekende partij geïntegreerd is.

Verzoekende partij spreekt immers goed Nederlands aangezien zij op het werk Nederlands dient te spreken. Verzoekende partij staat ook in door haar inkomen voor haar kinderen, die hier naar school gaan. Het jongste kind, dat overigens het laatste van al haar kinderen in 2008 naar België is gekomen is op 3 jarige leeftijd naar België gekomen en dit kind is dus steeds naar school geweest in België. Dit kind is nooit in Rusland naar school geweest en dit kind kan derhalve niet lezen en schrijven. Wanneer dit kind België moet verlaten zal het in Rusland eerst moeten leren lezen en schrijven, zodat dit kind nog moeilijk aansluiting zal vinden met de Russische maatschappij, laat staan dat het kind daar ooit werk zal kunnen vinden. Alle kinderen van verzoekende partij gaan in België reeds naar school sedert 1 september 2009, van een uitzonderingsgraad gesproken. Wanneer men hier méér dan 10 jaar naar school is gegaan, kan men hieruit afleiden dat men volledig geïntegreerd is, zodat er wel een uitzonderingsgrond bestaat.

De argumentatie van de Staatssecretaris faalt in feite en in rechte omdat verzoekende partij wel degelijk aan artikel 42quater Vw. voldoet.

Er moet derhalve worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris ten onrechte de beslissing genomen en hierdoor het motiveringsbeginsel van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 42quater Vw., en artikel 62 Vw. Schendt Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht, waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-

en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde documenten. Zij stelt werk te hebben wat een element van integratie is en waarmee ze in haar bestaansmiddelen voorziet en die van haar kinderen. Zij spreekt goed Nederlands en de kinderen gaan hier naar school. Het jongste kind, dat pas in 2008 op driejarige leeftijd naar België is gekomen is steeds in België naar school geweest. Het kan geen Russisch lezen of schrijven. Bij terugkeer naar Rusland zal het eerst Russisch moeten leren lezen en schrijven en zal dus moeilijk aansluiting kunnen vinden in de Russische maatschappij. Alle kinderen gaan reeds sinds 1 september 2009 in België naar school en zijn volledig geïntegreerd.

2.6. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon in functie waarvan zij een verblijfsrecht verkreeg op 15 december 2015. De gezamenlijke vestiging nam een einde op 7 november 2016. Bijgevolg is er geen sprake van een gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in België zoals vereist door artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent evenwel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar aangebrachte elementen in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet dat

luit: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

2.7. Nazicht van het administratief dossier leert dat – voor het treffen van de bestreden beslissing – verzoekende partij gevraagd werd *“recente bewijzen voor te leggen: (...) In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”*

In navolging van dit verzoek heeft verzoekende partij ondermeer een schrijven neergelegd van 16 september 2019 waarin zij verklaarde: *“Ook wil graag iets vertellen over mijn kinderen die nooit voor problemen hebben gezorgd. Ook ik heb tevens nooit voor problemen gezorgd in België en voor de Belgische autoriteiten. Ik werk hard en neem deel aan de samenleving. Mijn kinderen doen hun uiterste best op school en nemen deel aan alle activiteiten. Mijn kinderen hebben het gevoel dat ze een deel uitmaken van de samenleving in België, Antwerpen. Mijn kinderen zijn Belgen en kennen niets anders. Ze weten alleen van horen zeggen dat ze andere achterschond hebben als een doorsnee Belg, maar daar blijft het ook bij. Met alles wat ze doen zijn ze belgen. Vlaams is tevens hun moedertaal en België is hun vaderland. Ik hoop van harte op uw begrip en neem mijn kinderen alstublieft hun toekomst niet af.”*

Verder heeft verzoekende partij ook schoolattesten gevoegd van de kinderen.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ouder is van een eigen kind, K. Z., geboren op 27 april 2003 en pleegouder is van de kinderen van haar zus, met name C. I., geboren op 13 september 2003 en C. M., geboren op 5 augustus 2005. Verder blijkt dat het eigen kind, samen met verzoekende partij verblijfsrecht heeft verkregen in functie van de Belgische referentiepersoon. De pleegkinderen kregen tijdelijk verblijfsrecht met toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet op 3 oktober 2016 waarbij duidelijk werd gesteld dat hun verblijf gekoppeld is aan het verblijf van hun wettelijk vertegenwoordiger, zijnde verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de pleegkinderen in België zijn sinds eind 2006 en het eigen kind sinds 2008 en zij in België naar school gaan sinds 2009. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing ook zelf dat *“de kindjes reeds sinds 1.09.2009 schoollopen”*. Bijgevolg blijkt dat de kinderen van verzoekende partij, gelet op de leeftijd waarop zij naar België zijn gekomen, vrijwel hun gehele schoolcarrière in België hebben gekend. Het feit dat de kinderen steeds in België naar school zijn gegaan wordt trouwens ook erkend door de verwerende partij gelet op de nota van 14 september 2016 opgesteld naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie van de pleegkinderen; meer bepaald wordt daarin gesteld: *“De minderjarige kinderen kwamen samen met de wettelijke vertegenwoordiger, mevrouw K.Z. (...), in december 2006 naar België waar zij allen een asielaanvraag indienden. Mevrouw K. (...) werd op 11.10.2006 door de bevoegde Russische instanties aangesteld als pleegouder voor de twee minderjarige kinderen omwille van het feit dat hun echte moeder als vermist werd verklaard en er geen informatie bekend is van de vader(s) (zie bijlage). Mevrouw K. (...) heeft zelf nog een eigen dochter, K.Z. (...). Naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging werden beiden op 05.08.2016 in bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot respectievelijk 15.06.2021 en 19.07.2021. De kinderen hebben steeds school gelopen.”*

Zoals duidelijk blijkt maakt de bestreden beslissing niet enkel een einde aan het verblijfsrecht van verzoekende partij, maar ook aan het verblijfsrecht van haar biologische dochter. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verblijfsmachtiging van de pleegkinderen van verzoekende partij gekoppeld is aan het behoud van het verblijfsrecht van verzoekende partij, zodat redelijkerwijze kan gesteld worden dat het einde van het verblijfsrecht van verzoekende partij ook het einde van de verblijfsmachtiging van de pleegkinderen inhoudt. De motieven van de bestreden beslissing aangaande het schoollopen van de kinderen en het gezinsleven laten ook niet toe anders te verstaan. Bijgevolg heeft de bestreden beslissing ook een impact op de gezinssituatie van verzoekende partij, meer bepaald op haar minderjarige (pleeg-)kinderen, waarmee de verzoekende partij had gevraagd rekening te houden, meer bepaald met het feit dat haar kinderen steeds in België naar school zijn gegaan, het Vlaams hun moedertaal is en zij niets anders kennen dan België.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat de kinderen hier sinds september 2009 naar school gaan maar wijst zij er in essentie op dat deze scholing grotendeels in illegaal verblijf heeft plaatsgevonden en dat zij enkel rekening kan houden met de jaren van verblijfsrecht. Tevens stelt

verwerende partij dat niet is aangetoond dat de kinderen geen scholing kunnen krijgen in het herkomstland.

2.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij met dergelijke overwegingen volledig voorbijgaat aan de argumentatie van verzoekende partij dat haar kinderen niets anders kennen dan België en dat het Vlaams (lees: Nederlands) hun moedertaal is. Gelet op het feit dat de kinderen op zeer jonge leeftijd naar België zijn gekomen, met name op eenjarige leeftijd wat betreft M., driejarige leeftijd wat betreft I. (in België sinds eind 2006) en vijfjarige leeftijd wat betreft Z. (in België sinds 2008), en zij steeds in België naar school zijn gegaan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat deze kinderen, thans ruim dertien resp. elf jaar later, een hoge mate van integratie kennen in de Belgische samenleving en het aan verwerende partij toekwam te motiveren waarom de integratie van de kinderen geen element is dat dermate impact heeft op hun situatie bij terugkeer naar het herkomstland. Er louter op wijzen dat het merendeel van het verblijf geschied is in illegaal verblijf, maakt volledig abstractie van het feit dat het hier thans gaat om een verblijf van ruim dertien resp. elf jaar waarvan de laatste jaren ook in volstrekt legaal verblijf. Verwerende partij gaat er ook aan voorbij dat, ondanks het feit dat er reeds sinds eind 2016 geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, zijzelf tot begin 2019 heeft gewacht om stappen te ondernemen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij. Bovendien, door erop te wijzen dat niet blijkt dat de kinderen niet in het herkomstland naar school kunnen, antwoordt de verwerende partij ook niet afdoende op de argumentatie van verzoekende partij dat het Vlaams (lees: Nederlands) de moedertaal is van de kinderen, hetgeen impliceert dat verzoekende partij wel degelijk een obstakel heeft aangevoerd waarom de scholing in het herkomstland moeilijk ligt. Louter antwoorden dat niet blijkt dat scholing in het herkomstland niet gaat, negeert de argumentatie van verzoekende partij compleet en biedt aldus geen afdoende antwoord.

2.10. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar aangebrachte elementen, meer bepaald met haar gezinssituatie waarvan haar kinderen onderdeel uitmaken.

2.11. In de nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij er zich toe te stellen: *“(..)Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister een grondig onderzoek gedaan heeft van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Alle elementen worden in de bestreden beslissing vermeld.*

Het loutere feit dat deze elementen werden beoordeeld, betekent niet dat er sprake is van een “miskenning van bewijsstukken”.

Uit art. 42quater, §1, in fine Vreemdelingenwet blijkt ook geenszins dat werk/de integratie in de Belgische samenleving ipso facto zou verhinderen dat een beëindigingsbeslissing wordt genomen; de gemachtigde van de Minister beschikt ter zake over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing volstaat evenmin om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de door haar voorgelegde documenten die reeds door de gemachtigde van de Minister werden beoordeeld, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij kan bijgevolg redelijkerwijs niet worden gevolgd daar waar zij klaarblijkelijk een herbeoordeling van de concrete situatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de artikel 42 quater en 62 Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.12. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, vraagt de verzoekende partij niet dat de Raad zelf een herbeoordeling doorvoert van de door haar neergelegde stukken, maar wenst zij met haar betoog aan te klagen dat er door het bestuur onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar bijgebrachte stukken, waaronder haar argumentatie inzake haar kinderen. De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij met haar motivering inderdaad voorbij is gegaan aan bepaalde gegevens die de verzoekende partij had aangevoerd. Verder bepaalt artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij de beslissing tot beëindiging van het

verblijfsrecht ondermeer rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hoewel de verwerende partij kan gevolgd worden dat het hebben van werk of integratie niet per definitie inhoudt dat het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden, moet zij wel motiveren waarom de aangevoerde elementen inzake de specifieke situatie zoals hoger geschetst in redelijkheid de beëindiging van het verblijf niet in de weg staan. In casu blijkt niet dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde elementen zoals hoger besproken op terdege wijze op hun merites heeft beoordeeld.

2.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet ligt voor.

2.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER